

Arrest

nr. 129 325 van 15 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 11 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 9 augustus 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 september 2013 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 februari 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als partner in een duurzame relatie.

1.2. Op 9 augustus 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, met reden:

“(...)De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn / haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

Samenstelling van het gezin: Uit de samenstelling van het gezin dd. 02.03.2013 blijkt niet dat betrokkenen als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag.

De integratie-cursussen kunnen niet gezien worden als een afdoend bewijs van de relatie.

Verklaringen op eer door derden: Gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden, kunnen ze niet dienen als voldoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie.

Foto's: Op de meeste foto's is geen datum af te lezen waardoor het onmogelijk is te weten van wanneer ze dateren. Bijgevolg kunnen ze niet dienen als voldoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie van twee jaar. Op één van de foto's is af te lezen dat het gaat om een foto genomen in 2012. Dit is te recent om te kunnen dienen als voldoende bewijs dat betrokkenen elkaar twee jaar kennen.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(")

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdane werden bewijzen voorgelegd van een werkloosheidsuitkering voor de periode van maart 2012 tot juli 2012. Daarnaast werden er bewijzen voorgelegd van een tewerkstelling vanaf oktober 2012. Er werden eveneens een aantal bewijzen van een actieve zoektocht voorgelegd. Bijgevolg nemen we de werkloosheidsuitkering in overweging. Echter, hieruit blijkt dat de voorgelegde inkomsten ontoereikend zijn. Immers, de werkloosheidsuitkering voor de gestelde periode bedraagt ongeveer 679 euro per maand. Daarnaast blijkt uit de voorgelegde loonfiches dat de Belgische onderdane voor oktober 2012 211 euro en voor november 2012 860 euro verdiende. Er werd eveneens een loonfiche voor de maand december 2012 voorgelegd, hierop is het bedrag 1.777 euro af te lezen. Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische partner voor haar alleen al onder deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn partner te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980 Regelmatig verblijf in België verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt dat zij zal gescheiden worden van haar in België verblijvend gezin. Dit maakt een verregaande ingreep uit op haar recht op privé- en gezinsleven en is aldus een schending van artikel 8 van het EVRM en het proportionaliteitsbeginsel. De inmenging moet gerechtvaardigd zijn en getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in de democratische samenleving. Er moet een afweging gemaakt worden tussen de bescherming van de openbare orde enerzijds en het recht op familieleven anderzijds. De bestreden beslissing is niet proportioneel nu de overheid er geen enkel voordeel uithaalt.

2.2. Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoekende partij ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.3. Voor zover verzoekende partij van oordeel zou zijn dat de bijlage 20 een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins in concreto aantoonde dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

2.4. Waar verzoekende partij de schending opwerpt van artikel 8 van het EVRM omdat zij van oordeel is dat de bijlage 20 een inbreuk vormt op het gezinsleven dat zij leidt, dient de Raad samen met de verwerende partij op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er diende in de bijlage 20 dan ook geen belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, tweede lid te worden gemaakt. Alleszins houdt artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

2.5. De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten, is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduimd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu voorwaarden voor de toekenning van een verblijfsrecht, neergelegd in artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.6. Verzoekende partij toont op geen enkele wijze in concreto aan dat er ernstige hinderpalen zijn om haar gezinsleven verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoonde dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (cf. J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004 en RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Verzoekende partij toont verder niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij haar gezin te blijven, hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bijlage 20 houdt niet in dat verzoekende partij voorgoed gescheiden wordt van haar Belgische partner. Zij verhindert niet de afgifte van een verblijfskaart op het ogenblik dat verzoekende partij voldoet aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Voorts blijft niet

dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de verzoekende partij al een door artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig gezin had nu zij naliet aan te tonen dat haar relatie al twee jaren bestond voorafgaand aan de aanvraag. Zoals uit de verdere bespreking van de middelen zal blijken, toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing niet rechtsgeldig is genomen.

2.7. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.8. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van *“het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoeksters rechten van verdediging.”*

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van zijn verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd ! ! ! !

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, geen rekening hield met verzoekers verblijf in België, met zijn wettelijke samenwoning, met zijn culturele en sociale bindingen met België,...).

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd.”

2.9. De Raad dient op te merken dat het betoog van de verzoekende partij dat zoals de verwerende partij stelt, opgehangen is aan richtlijn 2003/86/EG niet dienstig is aangezien verzoekende partij als partner van een Belgische onderdaan niet onder het toepassingsgebied kan vallen van een richtlijn die de gezinshereniging van derdelanders regelt. De Raad merkt daarnaast op dat de richtlijn 2003/86/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde, eerst door de wet van 15 september 2006 en later door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Bovendien laat de verzoekende partij na aan te duiden of te tonen hoe het horen de bestreden beslissing had vermogen te wijzigen. In de bespreking van het derde middel wordt nagegaan dat het determinerend motief van de bestreden beslissing, dat stelt dat de verzoekende partij niet bewijst een duurzame relatie te hebben met de partner die twee jaren bestond voor de aanvraag. Dit motief is afdoend en wordt niet weerlegd. De verzoekende partij laat dan ook na in dit middel uiteen te zetten op welke (andere) wijze zij de aangehaalde rechtsregels van dit middel als geschonden acht.

2.10. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.11. In een derde middel werpt verzoekende partij op, *“schending van de artikelen 40bis, 40 ter en 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht, de hoorplicht, en de rechten van verdediging Manifeste beoordelingsfout”.*

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

3.2

Dat in eerste instantie dient vastgesteld te worden dat in de bestreden beslissing de wettelijke bepalingen, waarop deze gesteund is, niet wordt weergegeven.

3.3

Dat In tweede instantie dient te worden vastgesteld dat de door verzoeker ingediende aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geweigerd wordt omdat op basis van attest samenstelling gezin, integratiecursussen, verklaringen op eer en foto's niet kan gesteld worden dat de relatie bewezen is overeenkomstig de art. 40bis en 40ter Vw.

Dat deze motivatie evenwel niet afdoende is.

Zo hebben verzoeker en zijn levenspartner tal van bewijsstukken neergelegd waarin blijkt dat zij wel degelijk een duurzame relatie hebben en eveneens voldoen aan de voorwaarden gesteld in de art. 40bis en 40ter Vreemdelingenwet.

Dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met de door verzoekers neergelegde bewijsstukken samen geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag.

Dat er sprake is van schending van de art. 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder wanneer wordt nagelaten rekening te houden met alle door verzoeker neergelegde bewijsstukken samen.

3.4

Dat tenslotte dient te worden vastgesteld dat krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

Dat nergens blijkt uit de motieven dat de behoefteanalyse door verweerder werd uitgevoerd.

De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid Vw. ”

De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij tevens blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van het derde middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de concrete kritiek van verzoekende partij, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verwerende partij gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete situatie van verzoekende partij heeft geoordeeld dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verwerende partij laat gelden dat verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend, als partner in een duurzame relatie, op grond van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Staatssecretaris verwijst in de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar art. 52, § 4, 5de lid van het Vreemdelingenbesluit, en naar de voorwaarden voor gezinshereniging als bepaald in de Vreemdelingenwet, als juridische grondslag van de bestreden beslissing.

Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geoordeeld dat de door verzoekende partij voorgelegde documenten ter staving van haar duurzame en stabiele relatie geen afdoende bewijs vormden. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt ook afdoende om welke reden de voorgelegde documenten niet konden aanvaard worden als bewijs van de duurzaamheid van de relatie.

De gemachtigde van de Staatssecretaris motiveerde omtrent de door verzoekende partij voorgelegde stukken geheel terecht als volgt:

"(...)"

Het loutere feit dat verzoekende partij de mening is toegedaan dat de voorgelegde stukken wel degelijk aantonen dat zij een duurzame relatie onderhoudt, kan uiteraard niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden, zeker nu verzoekende partij nalaat in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, en ook niet aantoont met welke stukken geen rekening zou zijn gehouden.

Zij beperkt zich tot vage en theoretische beschouwingen.

In zoverre verzoekende partij een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou beogen, laat verweerder nog gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel onderzoekt of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17januari 2007, nr. 166.820).

Verzoekende partij slaagt er geenszins in aan te tonen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

De verwerende partij stelt nog vast dat verzoekende partij kritiek levert op het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geen behoefteanalyse zou gemaakt zijn betreffende bestaansmiddelen van de partner van verzoekende partij.

Dienaangaande laat de verwerende partij vooreerst gelden dat zelfs indien de kritiek van verzoekende partij alsdat geen behoefteanalyse zou zijn gemaakt terecht zou zijn, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen.

De kritiek van de verzoekende partij heeft inderdaad uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing.

Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring van de bestreden beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 • februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998)

Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij zich beperkt tot het louter stellen dat 'de behoeftenanalyse niet is gemaakt zodat de beslissing moet worden vernietigd' en zich derhalve beperkt tot een louter theoretisch betoog zonder in concreto aan te tonen om welke redenen zij meent dat zulke behoeftenanalyse tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden. Verzoekende partij toont dan ook niet aan welk belang zij heeft bij haar beschouwingen dienomtrent, terwijl de wettelijke bepalingen terzake het ontbreken van de behoeftenanalyse niet sanctioneren met een absolute nietigheid.

De verwerende partij laat geheel ten overvloede gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding wel degelijk werd nagegaan of het inkomen van de partner van verzoekende partij volstaat om verzoekende partij ten laste te nemen, doch de gemachtigde diende te besluiten dat dit veel te laag was om een minimum aan waardigheid voor zowel voor de partner als voor verzoekende partij zelf te garanderen.

"(....)" (R.v.V. nr. 78.968 van 11 april 2012)

Verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat zij diende te worden gehoord door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie alvorens een beslissing kon worden genomen ten aanzien van haar aanvraag voor de verblijfskaart van een burger van de Unie.

Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoekende partij en van haar aanvraag om desbetreffend een bepaalde beslissing (aanvraag tot vestiging) te treffen.

Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen.

Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, I. OPDEBEECK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

Terwijl verzoekende partij zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

"Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet." (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

Het middel faalt in rechte.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen."

2.12. Wat betreft de opgeworpen schending van de rechten van de verdediging, wijst de Raad erop dat de behandeling van een aanvraag tot gezinshereniging volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van

toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden.

Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.13. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Waar verzoekende partij de schending van de motiveringsplicht opwerpt en meent dat niet afdoende gemotiveerd werd waarom de verzoekende partij niet afdoende een duurzame relatie heeft aangetoond met haar partner, wijst de Raad erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd waarom het bestaan van een duurzame relatie in toepassing van artikel 40bis juncto 40ter van de Vreemdelingenwet vooralsnog op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet is aangetoond, met name omdat: *"Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn / haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.*

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

Samenstelling van het gezin: Uit de samenstelling van het gezin dd. 02.03.2013 blijkt niet dat betrokkenen als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag.

De integratie-cursussen kunnen niet gezien worden als een afdoend bewijs van de relatie.

Verklaringen op eer door derden: Gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijke en waarachtigheid getoetst kunnen worden, kunnen ze niet dienen als voldoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie.

Foto's: Op de meeste foto's is geen datum af te lezen waardoor het onmogelijk is te weten van wanneer ze dateren. Bijgevolg kunnen ze niet dienen als voldoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie van twee jaar. Op één van de foto's is af te lezen dat het gaat om een foto genomen in 2012. Dit is te recent om te kunnen dienen als voldoende bewijs dat betrokkenen elkaar twee jaar kennen.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria." Bovendien is de juridische grondslag vermeld: artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat op zijn beurt verwijst naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

2.14. Waar verzoekende partij voorts aangeeft dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, gaat de Raad ervan uit dat zij de schending beoogt op te werpen van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.15. Verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden als partner van een Belg.

2.16. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° (...).”

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidt:

“(...

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen; (...).”

2.17. Verzoekende partij laat na het motief *“Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn / haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.”* in concreto te weerleggen terwijl uit het administratief dossier blijkt dat de verklaring van getuige A.M.S. de duur van de relatie niet preciseert en enkel spreekt van “depuis longtemps” en de Nederlandse verklaring van deze persoon niet is ondertekend. Ook de getuige K.J. geeft niet aan sedert wanneer de verzoekende partij haar levenspartner kent. De getuige P.M. verklaart op 15 mei 2012 het paar te kennen sinds één jaar maar spreekt zich niet uit over hoelang hun relatie bestaat. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kon derhalve terecht stellen dat deze verklaringen van derden niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de foto's evenmin aantonen dat de verzoekende partij en de partner elkaar twee jaren voor de aanvraag kenden. Zoals de bestreden

beslissing stelt, blijkt evenmin uit de samenstelling van het gezin het bestaan van een tweejarige relatie hetzij dat zij één jaar hebben samengewoond voorafgaand aan de aanvraag. De wettelijke samenwoning dateert slechts van 28 januari 2013. Ook het motief dat de integratiecursussen niet kunnen aanzien worden als een afdoend bewijs van de relatie is kennelijk redelijk.

De Raad wijst er voorts op dat artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voldoende duidelijk is zodat verzoekende partij geacht mag worden te weten dat zij moet aantonen dat zij met haar Belgische partner een duurzame relatie heeft door aan te tonen dat zij elkaar minstens twee jaren kennen naast de overige in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet opgesomde voorwaarden, hetzij één jaar samenwoont voorafgaand aan de aanvraag.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Evenmin maakt de verzoekende partij de schending van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.18. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

2.19. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301), wat in casu niet het geval is.

2.20. Waar de verzoekende partij de schending van de hoorplicht aanvoert, volstaat in casu de vaststelling dat de verzoekende partij nergens aangeeft welke informatie zij aan de gemachtigde van de staatssecretaris had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming anders had kunnen zijn. De schending van dit onderdeel is niet op dienstige wijze aangevoerd.

2.21. Eens is vastgesteld dat geen duurzame relatie in de zin van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is aangetoond, zoals de bestreden beslissing terecht stelt, dienen de overige motieven van de bestreden beslissing niet onderzocht worden. Immers volstaat deze vaststelling om de bestreden beslissing te schragen. De overige kritiek in het middel dat betrekking heeft op de beoordeling van de bestaansmiddelen en de behoefteanalyse (of het gebrek hieraan in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet) die de verwerende partij zou moeten doen in dat kader zijn, in casu, overtollige motieven derwijze dat de kritiek hiertegen gericht niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.22. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN